

عنوان مقاله:

غنا

محل انتشار:

کنفرانس ملی چارسوی علوم انسانی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

سعدالله رحیمی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

کبری رحیمی - کارشناس ارشد مطالعات زنان

خلاصه مقاله:

غنا را در لغت آوازه خوانی سرود و تغنی و آن خواندن شعر همراه با کف زدن است. خنیاگری اشعاری که با احساسات و عواطف شخصی پیوند خورده و مفاهیم آن به معنی تمام احساسات با همه واقعیتی که وجود دارد در آن موج میزند. در فارسی به بخشی از سروده های منظوم که بیشتر حاوی درون مایه عشق و عرفان و غنا هستند. شعر غنایی زبان حال اول شخص مفرد و مربوط به زبان حال است. در شعر فارسی واژگان غزل از قصیده محدودتر است بنابراین غزل به طور معمول در برابر پذیرش لغات تازه مقاومت دارد. اشعارغنائی علاوه بر بیان احساسات و عواطف شخص اوصافی از قبیل خدا پرستی بشر دوستی عشق و جوانی پیری و مرگ غم وشادی مدح و ستایش گری هجا و بدگویی عرفان و صوفیگری شکوه و شکایت مرثیه و مصیبت سرایی و انواع عاشقانه های زمینی و عرفانی میباشد. غنا در غرب و یونان در نمایش رواج دارند. ولی در فارسی شکل داستانی و روایی آ در قالب غزل مثنوی رباعی دوبیتی مطرح میشوند. تحلیل ها نشان میدهد که برخی از نویسندگان یک کشور را با نویسندگان کشوری دیگر خوشاوند میسازد توافق فکری و شباهت بین بینش و طرز تفکر آنان است. مابین حافظ و گوته میان مادام مارسلین دبروالمور و سعدی و بین خیام و برخی از شعرای انگلیسی تجانس روحی فوق العاده ای وجود دارد.

کلمات کلیدی:

غنا، ادبیات، عرفان، سروده منظوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/507896>

